

CSUKÁS
ISTVÁN

SAJDIK
FERENC

A HO-HO-HO- HORGÁSZ NYÁRON

CSUKÁS
ISTVÁN

SAJDIK
FERENC

A
HO-HO-HO-
HORGÁSZ
NYÁRON

Deszkessetek halacskák!

Itt a nyár, itt a nyár, a szív a víznek szalutál! Egy kis folyócska folyik a végtelen nyári ég alatt, a folyóban a víz, a vízben a halak, most éppen kíváncsian kidugják a fejüket, úgy nézik és úgy hallgatják, hogy ki jön erre hangosan énekelve.

A Nagy Ho-ho-ho-horgász jön erre, és ő énekel torkaszakadtából, hogy csak zeng a környék.

Ha itt a nyár, ha itt a nyár,
a szív a víznek szalutál!
Vígan lép, mint egy tornász
a Nagy Ho-ho-ho-horgász!

Puhányok, hej, városlakók,
ti tejeskávét kortyolók,
halat szeret, nem kolbászt
a Nagy Ho-ho-ho-horgász!

Van itt csali, van itt horog,
az eszem pedig jól forog!
Cselt cselre szépen sorjáz
a Nagy Ho-ho-ho-horgász!

A Nagy Horgász nagyokat lépked apró lábaival, mivel egy kicsit kis növésű, de ez nem számít, mert kipótolja a fagylaltos sapkával és a sapka alatt a rengeteg ésszel! Mert tudni kell, hogy a horgászoknak általában is sok az eszük, a Nagy Horgásznak meg teljesen tele van a feje ésszel. A keze meg horgászbottal, mert egy horgász sohasem tesz egy lépést sem bot nélkül, pláne hogyha horgászni megy!

A Nagy Horgász is fel volt pakolva, mint egy málhás számár. Csirregve-csörögve megállt a folyócska partján, s elégedetten biccentett. Majd megnyálazta a mutatóját, s feltartotta a levegőbe, hogy megállapítsa a széljárást. Mert azt is tudni kell, hogy egy horgásznak a mutatójja olyan érzékeny, mint a legjobb barométer.

Azután felnézett a napra, hogy milyen irányból süt, azután beleszagolt a levegőbe, hogy milyen ízű? A nap jó irányból sütött, a levegőnek finom halszaga volt. Az is természeti törvény, hogy a horgász orra megremeg a halszagra, vagyis a Nagy Horgász remegő orral bólintott s lepakolt. Először kinyitotta a kinyitható széket s ráült. Egyik oldalt letette a nagy termoszt, a másik oldalra egy ételhordót. Háta mögé rakta a merítőhálót, s maga elé tett egy fedeles zenélődobozt. Most ugye fúrja az oldalakat, hogy minek kell a zenélődoboz? Gyorsan elárulom, hogy ne húzzuk az időt: a zenélődobozban pihent a Főkukac, a Nagy Horgász hűséges társa. A Nagy Horgász azért volt a legnagyobb a horgászok között, mert saját kukaca volt! Sőt: Főkukaca! Bár a zenélődoboz nem zenélt, inkább ásított.

– Á, á! Hol vagyunk? – kérdezte ásítva a Főkukac.

– Megérkeztünk, pupák! Ki az ágyból, pupák! – rikantott a Nagy Horgász. – Munkára! Te leszel a vezércsali! Te leszel a nyomjelző lövedék! Hohohohó!

Gyorsan összerakott három botot, a középsőre csatolta egy övvel a Főkukacot. Majd összefogta a botokat, meglóbálta a feje fölött, s zúgva kivetette a horgokat.

Süvítve szálltak a horgok, elől a Főkukaccal, s szerencsésen átértek a túlpartra, s ott beleakadtak egy bokorba.

A Nagy Horgász ámulva nézett, s így motyogott:

– Egy kicsit túllőttem a célon. Micsoda erőben vagyok! Hohohohó!

A vízből egy hal kidugta a fejét, s vigyorogva nézte a folyó fölött feszülő zsinórokat. Majd fütttyentett a többi hálnak. A halak kiemelkedtek a vízből, és megtapsolták a Nagy Horgászt.

A Nagy Horgász meghajolt a tapsra.

– Köszönöm! Köszönöm! De most elég volt az ünneplésből! Munkára fel! Hohohohó!

Visszarángatta a zsinórokat, a Főkukac repült a levegőben. A halak őt is megtapsolták.

A Főkukac morgott, mikor visszaérkezett.

– Talán előbb mérd le a távolságot centivel! Nem akarok ide-oda röpködni egész nap!

S mérgelődve visszamászott a dobozba.

– Igazad van, pupák! – nyugtatgatta a Nagy Horgász. – Vagy a folyó kicsi, vagy a madzag hosszú! Nézzük csak a pontos méreteket!

Elővett egy colstokot, benyújtotta a folyócska közepébe. Majd visszahúzta s megnézte.

– Ez az! Ez a pontos méret! Centire! Most hozzámérjük a zsinórt.

Hozzámérte a zsinórokat, s görcsöt kötött rájuk, hogy fussanak tovább. Az ételhordóból főtt kukoricát szedett elő, s rátűzte a horgokra. Közben dünnyögött.

Finom falat, hohohohó!

Halacskáknak ez való!

S bedobta sorban a három horgot: hopp, hopp, hopp!

A halak kíváncsian figyelték. A Nagy Horgász csücsörített, majd így szólt a halakhoz:

– Csináljatok így, hogy ó! Tátsátok kerekre a szátokat! Ó! Te is! Ó! Ó! Így könnyebb bekapni. Ne úgy, te kis mafla! Így, hogy ó, ó! Hohohohó! Most lássuk, hogy mit tanultatok?

Lent a víz mélyén az Öreg Hal muto-
gatott a horgokra, és így oktatta a kis
halakat:

– Figyeljetek, gyermekeim! Ez itt, ez
a görbe hegyes, a horog! Mindent lehet
vele csinálni, csak bekapni nem sza-
bad. Le lehet enni róla a kukoricát, lehet
lökdösni, lehet húzgálni, rángatni, csak
bekapni nem szabad. Ha erre vigyáztok,
nem lesz semmi baj. Nagyszerű nya-
runk lesz, és nagyokat fogunk nevetni!
Ez a Nagy Horgász igazán mókás fic-
kónak látszik! Mikor így csinál, hogy ó,
akkor csak a nevét mondja! Ő a Nagy
Ho-ho-ho-horgász! Most pedig játsz-
szunk egy kis üldözéses versenyt, hogy
ne unatkozzék és lássa, hogy nem harag-
szunk.

A kis halak vidáman kiabáltak, s már egyáltalán nem féltek.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! Éljen a Nagy O-o-o-ó!

S egyszerre felbukkantak mind a víz színére.

A Nagy Horgász örvendezve üdvözölte őket:

– Itt vagytok? Már azt hittem, hogy elbujdostatok! Ne féljetek, nem harap a bácsi! Gyertek közelebb! Így! Hohohohó! Itt a finom csemege! Kenyérből meg legyecske! Nektek hoztam. Ajándék! Akinek nevenapja van, vagy születésnapja, harapjon bele! Hamm! Hamm-hamm-hamm!

A halak bólogattak, majd sebesen a part felé úsztak, ahol a Nagy Horgász ült. A Nagy Horgász integetett, kiabált nekik:

– Várjatok! Nem erre! Arra! Középre! Balra! Ott lógnak a horgok.

A Főkukac vigyorgott a dobozban.

– Házhoz mennek a halak! Hihhihi! Hajrá, főnök!

A Nagy Horgász azonban nem törődött a vihogással, a botokat kapkodta, a zsinórokat tekerte.

A halak megfordultak, most meg a túlsó part felé úsztak.

A Nagy Horgász harciasan rikkantgatott.

– Hiába menekültök! Hiába szaladtok! Úgyis elkaplak titeket! Hohohohó! A kukacomra esküszöm, hogy elkaplak mindnyájótokat!

S a halak után zúgattyúzta a horgokat. A három zsinór megfeszült, a horgok belecsapódtak a vízbe.

Lent, a víz mélyén egy-egy hal óvatosan elkapott egy-egy horgot, s lassan körbeúsztak vele, összefonták, mint egy kötelet, vagy mint egy copfot.

Fent a Nagy Horgász hipnotizálva nézte az összefonódó zsinórokat.

Lent az öreg hal egy nagy görcsöt kötött az összefont zsinórokra, s így szólt:

– Így ni! Mára eleget játszottunk. Búcsúzzunk el, és menjünk ebédelni!

A halak sorban kidugták a fejüket és elbúcsúztak, úgy csináltak a szájukkal, hogy ó, ó, ó, majd elmentek mindnyájan ebédelni.

A Nagy Horgász mérgesen nézett utánuk.

– Hova mentek, kukaczabálók? Megállni!

Majd elmúlt a mérge, olyan gyorsan, ahogy jött, elmosolyodott, mert nem szokott sokáig dühöngeni, s így rikkantgatott, kiabált a halak után:

– Menjetek csak! Van idő! És horog is van! Majd holnap jövök! Reszkessetek, halacskák! Hohohohó!

A csalafinta csali

Nyáron az a jó, hogy meleg van, a folyó vize meg hűs és tele van hallal, egy horgásznak nem is kell semmi más a boldogsághoz!

Illetve valaki mégis hiányzik, mert igaz, hogy a folyó tele van hallal, de a zenélődoboz meg üres! A Főkukac ugyanis egy nap szabadságot vett ki, elment meglátogatni a rokonokat. A Nagy Horgász mérgesen nézte az üres dobozt.

– Miért nyáron kell rokonokat látogatni? Télen is lehet látogatni. A rokonok elállnak. Hogy fogok most horgászni csali nélkül? Mit ér a horgász csali nélkül? Csali nélkül a horgász félkarú óriás!

De hamar abbahagyta a mérgelődést, mert mérgesen nem lehet horgászni. Horgászni csak jókedvűen és derűs szívvel lehet! A horgászokat az különbözteti meg a többi embertől, hogy ha leülnek a víz partjára, rögtön tele lesz a szívük örömmel, a bűt, a bajt, a bánatot otthon hagyják! A szemük csillog, az orcájuk meg piros lesz!

A Nagy Horgász szeme is csillogott, és piros orcával így rikkantgatott:

– Senki sem pótolhatatlan! Keresek egy jó kis csalit! Egy fürge csalit! Egy csalafinta csalit! Hohohohó!

S elindult a vízparton csalit keresni. A biztonság kedvéért vitt magával egy kis ásót. Leásott itt, leásott ott, de nem talált mást, csak gyökeret.

Azután arrább ment. Ott is leásott, s talált is valamit, ami nem gyökér volt. Egy nagy, kövér pajor volt. De nagyon lusta pajor volt, mert meg se mozdult.

A Nagy Horgász piszkálgatta, meg így biztatgatta:

– Mozdulj már, világ lustája! Nem mozdulsz? Nem akarsz csali lenni? Á, nem is kellesz!

S visszadobta a lusta pajorra a földet.

Ment tovább, s belenyomta az ásót a földbe. Az ásó egyből beleszaladt egy hörcsöglukba. A hörcsög a luk mélyén dühösen fűjt, és mérgesen prüszkölt, a bajuszát mozgatta, a fogát vicsorgatta.

A Nagy Horgász hátrált, majd gyorsan betemette a hörcsöglukat.

– Brr! Ez meg túl mérges! Nem jó! Elriasztja a halakat.

Battyogott tovább, s csak úgy megpiszkálta az ásóval a földet, mikor egy giliszta sutty, kiugrott a földből, s fürgén eliramodott.

A Nagy Horgásznak kerekre nyílt a szeme, úgy nézte.

– Jól láttam? Vagy csak a szemem káprázott? Ez az! Ez ám a fürgé csali! Utána! Hohohohó!

Eldobta az ásót, és a giliszta után futott.

De a giliszta sem volt rest, cikázott, mint a villám!

Így futottak, elől a giliszta, mögötte a Nagy Horgász.

A giliszta kezdett fáradni, s ezért gyorsan bedobott egy cselt, hogy kifújja magát. Mikor egy bokor mellé ért, megmerevedett, mint egy ág, olyan lett, mintha a bokorból nőtt volna ki.

A Nagy Horgász lihegve a bokorhoz ért, csodálkozva nézett körül.

– Hol van? Az előbb még itt volt! Itt futott az orrom előtt.

A Nagy Horgász bedobott egy cselt, mosolyra húzta a száját, és nyájasan hívogatta a gilisztát.

– Hé! Hol vagy? Psz! Egy üzenetet hoztam! Cicc, cicic! Vagy hogy a csudába szokták hívni a gilisztát? Gyere elő!

A giliszta vigyorogva hallgatta, majd mikor egy kicsit kipihente magát, újra nekiiramodott.

A Nagy Horgász rohant utána, nagyokat rikkantgatva.

– Látlak! Látlak! Most elkapom a grabancodat! Hohohohó!

Így futottak-cikáztak, elől a giliszta, hátul a Nagy Horgász.

Ahogy futottak meg cikáztak, egy arra sétáló kacsá figyelt fel rájuk. Gyorsan lesbe állt, és kitátott csőrrel várta a gilisztát.

A Nagy Horgász meglátta, és messziről hessegette a kacsát.

– Hess! Hess! Ez az enyém! Ez az én csalim! Hess onnan, te orvkacsa, míg szépen beszélek!

Majd a gilisztát figyelmeztette, mint egy igazi sporttárs.

– Hahó, giliszta! Vigyázz! Légi veszély!

Mert tudni kell, hogy egy horgász mindig úgy viselkedik, mint egy sporttárs, még egy gilisztával szemben is!

A giliszta két tűz közé került. Elöl a kacsza kitátott csőre, hátul az üldöző Nagy Horgász.

A giliszta megtorpant egy pillanatra, majd gondolt egy merészet, lendületet vett s behunyt szemmel, nagy sebességgel beugrott a kacsza csőrébe!

A kacsza boldogan becsukta a csőrét.

Azután csodálkozva kinyitotta s hátranézett.

Ugyanis a giliszta hátul nagy lendülettel ki is jött a kacsából. A kacsza ijedten csuklott egyet, bambán becsukta a csőrét, nem értette, hogy mi történt.

Ekkor ért oda a Nagy Horgász. Dühösen szétfeszítette a kacsza csőrét, s kotorászott benne.

– Mondtam, hogy ez az enyém, pajtikám! És én vissza is veszem, ami az enyém!

A giliszta közben óvatosan továbbkúszott a fűben.

A kacsza nyögdecselt meg mutogatott, nem tudott beszélni, mivel a Nagy Horgász a csőrében kotorászott. Nemcsak kotorászott, hanem dühösen faggatta is a kacsát.

– Nincs itt! Hova tetted?! He? Mit mutogatsz, te kuka?

Végre a kacsza mögé nézett, és meglátta a menekülő gilisztát. Kihúzta a kezét a kacsza csőréből, és gyorsan bocsánatot kért, mert egy horgász akkor is udvarias, ha erre nincs idő!

– Ott fut! Látom! Ne haragudj, pajtikám! De azért bekötöm a csőrödet, biztos, ami biztos!

Gyorsan bekötötte a kacsza csőrére egy tartalék zsinórral, mert egy horgász zsebében mindig van egy-két méter zsinór!

Majd a giliszta után rohant.

– Utána! Most elkaplak! Hohohohó!

Elöl cikázott a giliszta, hátul futott a Nagy Horgász.

A kacsza bánatosan rázta a fejét, már azt is megbánta, hogy egyáltalán erre járt.

A halak kidugták a fejüket a vízből, s nagy élvezettel nézték az üldözést.

Az öreg hal fütttyentett, pisszegett a Nagy Horgásznak s mutogatott, hogy arra ment a giliszta!

A Nagy Horgász futtában megköszönte az öreg halnak az útbaigazítást, s üldözte tovább a gilisztát.

Kezdték kifáradni, először a giliszta, ami nem is csoda, hiszen nincs lába!

Lihegve megálltak, egymástól kis távolságra, fújattak, pihegtek.

A Nagy Horgász az ujjával integetett, hogy gyere ide!

De a giliszta nem ment, óvatosan hátrált, rázta a fejét, hogy nem, nem.

Addig hátrált, amíg egyszer csak a vízhez ért és belepottyant.

Mindenki elcsodálkozott, hogy most mi lesz?

Az lett, hogy az Öreg Hal tért magához a leghamarabb, odaúszott, és óvatosan bekapta a giliszta farkát. Majd kiemelkedett a vízből, és integetett a Nagy Horgásznak, hogy jöjjön, itt a csali!

A Nagy Horgász először nem hitt a szemének, magára mutogatott, hogy engem hívtál?

Az Öreg Hal mosolyogva bólogatott, hogy téged, nincs itt több Nagy Horgász! Majd kinyújtotta neki a gilisztát.

A Nagy Horgász szeme könnybe lábadt a meglepettségtől, úgy rebegte:

– Visszaadod? Tényleg visszaadod? Sporthorgászi köszönetem! Hohohohó! Kezdődhet a horgászás! Megvan a csali!

Átvette a gilisztát, szalutált az Öreg Halnak, ahogy egy igazi sporthorgászhoz illik.

A székéhez ment, a gilisztát a legnagyobb bot végére kötözte, s zúgva beledobta a vízbe.

– Figyeljete, halacskák, megy a csali!

A giliszta lebegett a vízben, kifáradt a nagy üldözésben. A halak csipkedték, piszkálták, noszogatták, hogy gyerünk már, mi lesz már!

A giliszta mérges lett, megunta a csipkelődést, úszni kezdett, belelendült, hogy csak úgy feszült a zsinór!

A Nagy Horgász utánaengedte a zsinórt, s boldogan kiáltozott:

– Ez ám a fürge csali! Harapjatok, halacskák! Hohohohó!

A giliszta a túlsó partra úszott, magával vitte a horgot, s a túlparton kimászott. Kioldotta magát a zsinórból, s a horgot egy bokor tövére akasztotta. Majd dühösen elfutott a fűben.

A zsinór megfeszült, a bot meghajolt, ahogy a Nagy Horgász húzta.

Egyszer csak hopp, a bokor kiszakadt, s nagy ívben lendült át a víz fölé.

A halak megtapsolták a nagy fogást, nevettek meg vihogtak.

A Nagy Horgász mérgesen a földhöz vágta a bokrot meg a botot, s így förmedt a halakra:

– Ne rötyögjete és ne vihogjatek, mert holnap újra jövök, és lesz majd nemulass! Reszkessete, halacskák! Hohohohó!